

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

(ALGUNS) BARRIS ANTICS NO ES RENDEIXEN

Quasi no hi ha ningú que no tingui un poble o un barri vell vinculat als records de la seva infància o joventut. Fins i tot els més cosmopolites en tenen un. Alguns hi hem viscut i molts en tenim diversos al nostre cor. Però, ara, molts nuclis antics sencers són uns moribunds. En general, i amb notables excepcions, la vida ha marxat del que foren les ànimes de viles i ciutats. Les pedres, com tot, van envellint, les més nobles resisteixen i les vulgars van perdent consistència. A més, els que les van posar fa centúries no sabien de les comoditats burgeses actuals i van fer carrers estrets, sinuosos i a vegades massa drets per als sedentaris d'avui.

En els darrers anys han davallat davant dels nostres ulls, tot i que ens hi hem fixat poc. Una caiguda que ha derivat en abandonament de la vida comercial,

dels veïns històrics que han renunciat a aquest model de vida per un altre més de garatge i ascensor, quan el cotxe s'ha imposat a tots els altres modes de vida possible. Botigues tancades, pisos buits o bé ocupats per les persones de menys recursos que van veient (literalment) com els sostres cauen per la humitat i la falta de manteniment. Quasi pasteres urbanes. Allò que l'alegria va per barris, quarda més que mai en el cas del de Manresa. El control que els comerciants fan de forma periòdica ha registrat per primera vegada una evolució positiva. Han obert més negocis que els que han tancat. No passava des del 2012. Caldrà veure si és una flor

«En general, i amb notables excepcions, la vida ha marxat del que foren les ànimes de viles i ciutats»

de tardor o la tendència es consolida. Tot i que molt febles, recupera les constants vitals. La darrera Fira de Sant Llúcia ha estirat públic de la Plana de l'Om cap a la plaça de l'Ajuntament, passant pel mític carrer Sant Miquel, aquell que fou un dels punts de més atracció de la ciutat de fa cent anys, el de l'estanc, la llibreria, la peixateria, la taverna i fins i tot el de la casa de cites. Són senyals positives per als que ens agrada veure l'ampolla mig plena. No és agradable veure com aquests punts de la capital del Bages declinen sense aturador. Potser es pot pensar en una «nova vida» que hi pot tornar, però serà molt diferent. Nous paradigmes com la forma de moure's actual amb vehicle seran uns rivals potser imbatibles. La gent ha deixat d'anar majoritàriament a missa. La Seu, la catedral de Solsona o l'església de la plaça de Sant

Pere berguedana fa molts anys que no atreuen les persones en aquells entorns. Només s'omplen en dates com la Patum o similars. El mateix que passa en un altre indret desèrtic cada dia com el poble vell d'Artés, on el turó que l'acull només veu gent per la Festa de la Verema o la revetlla de Sant Joan, mentre a Santpedor s'entesten a posar flors d'ara als carrers d'abans. Cas d'èxit és el de Girona, ple de vida, aparadors i estudiants. Fa mal en comparar-ho amb els múltiples casos locals, on tenim una honrosíssima excepció: el carrer del Castell de Solsona. Anar-hi a passejar (tot i que tira amunt) és una melancòlica delícia.

«Han obert més negocis que els que han tancat. No passava des del 2012. Caldrà veure si és una flor de tardor o la tendència es consolida»

Per ser la ciutat més grans de totes, caldrà seguir estar atents a l'evolució de la feble respiració que mostren els carrers de llambordes manresans. Amb la perspectiva del temps caldrà analitzar la tasca de l'excupaire Adam Majó, el comissionat que ara ho veu tot plegat de forma transversal. Els anys diran si tot plegat ha de ser una competició entre les zones comercials tipus carrer Guimerà o bé tornarem a anar a aquells racons deliciosos com la plaça Gispert, que ara, i segons el dia i l'hora, són punts tristament no recomanables. Els carreus de les cases, els treballats i els poc nobles seguiran allà com a mínim per unes quantes generacions més. Ja que hi són, seria útil trobar-los un rendiment, un atractiu, que cridessin la gent més que les colònies de les vores de riu que estan caient a trossos encara més de pressa que els barris d'abans.

LA SIMONETA

Maria Dolors Guàrdia Rubies

ESPANYA, CAPDAVANTERA EN MALVESTATS

No és la primera vegada que, sense buscar, trobo. I trobo perquè els mitjans de comunicació, en totes les seves variants, van plens de notícies que ens parlen del tracte discriminatori vers les dones. Però tampoc és la primera vegada que Espanya encapçala titulars per ser capdavantera en allò que hauria d'estar a la cua. I tot sovint, ambdues possibilitats es creuen. Com en aquest titular del mes passat: «Espanya és el país amb més esclaves sexuals de tot Europa».

I se m'ha esmunyit al cap una comparació. Recordeu quan en Capri ens feia riure fent de doc-

tor Caparrós? Un dels gags més coneguts era el d'un pacient que anava al metge metge perquè havia tingut un atac de cor. I li preguntava quina dieta havia de seguir. I el doctor Caparrós li proposava que anés a un restaurant, llegís tota la carta, i res!, no podia menjar mai més cap d'aquells plats.

Doncs a Espanya li passa el mateix. Encara que la llista no és de plats sinó de perversions. Si

«Els governs que volen passar per feministes, si fan polítiques masclistes, no ho són, encara que menteixin»

algú es dedicués a fer una carta de pitjors defectes per a un govern europeu i després busqués quins són els que més en tenen, no ho dubteu, Espanya, si no la primera, tampoc baixaria a segona.

El 90% de les dones que exerceixen la prostitució a Espanya «són esclaves sexuals del segle XXI». Són fruit del tràfic de dones en xarxes i per proxenetes. I no són dades de cap enemic seu, són de les Nacions Unides.

A més, és el primer país europeu amb trànsit i destí de dones per a l'exploració sexual. També ocupa el primer lloc quant a consum de prostitució (39%).

El 2015 guanyava més de cinc milions d'euros al dia amb el tràfic de dones i el 2017 pot arribar a deu milions. El 27% de les víctimes són menors de quinze anys. I és, a escala mundial, entre els 10 primers països més populars per al turisme sexual, al costat de països com Tailàndia, Brasil, Indonèsia, Colòmbia o Cambodja.

Però Espanya no ha aconseguit cap d'aquestes tares per mèrits propis. Que podria tenir al-

«El 90% de les dones que exerceixen la prostitució a Espanya 'són esclaves sexuals del segle XXI'»

gun mèrit... però seria un dir irònic. No, el Govern d'Espanya és capdavanter en defectes perquè l'hi ajuden partits que després ens volen fer creure que també són feministes, o demòcrates... I no ho són, cap d'ells, encara que intentin colar-nos-ho a còpia de mentides.

I és que per ser bo, s'han de tenir qualitats. I com que s'atrapa abans un mentider que un coix, els governs que volen passar per feministes, si fan polítiques masclistes, no ho són, encara que menteixin. Que també és un hàbit diari del govern del país veí i d'alguns polítics de la nostra terra.

arrelarrel@hotmail.com

Busca'ns al facebook

Aquest Nadal
REGALA'NS

ALIMENTACIÓ ESPECIAL – PRODUCTES BIOLÒGICS – COSMÈTICA – CUINA VEGETARIANA – MACROBIÒTICA – ASSESSORAMENT EN DIETES